

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. Варна, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Х.а - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Х.а - Желева Административно наказателно дело № 20233110200579 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН, и е образувано по жалба на „МИТКО ГАЛАТА“ ООД, ЕИК 103083632, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Стария фар“ №3, представлявано от управителя Н.Д.Х. против Наказателно постановление №03-008446, издадено на 20.09.2017г. от Директор на Дирекция “Инспекция по труда”- Варна, с което за нарушение на чл. 18, ал.2 вр. т.2.3 от Приложение 3 към чл.2, ал.2 от Наредба №2 за МИЗБУТСМР, на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал.2 от КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция” 5 000 / пет хиляди / лева.

В жалбата се излагат твърдения, че наказателното постановление е неправилно и незаконосъобразно поради допуснати от административния орган в производството по издаването му съществени процесуални нарушения. Оспорва се извършеното нарушение. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено на посочените в жалбата аргументи. Развива и други съображения за отмяна на НП, като счита, че е настъпила абсолютна давност.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание се представлява от ю.к.Ошавкова, която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено, като счита, че

нарушението е доказано. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Наказателно постановление №03-008446/20.09.2017г. е издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда"- Варна срещу „МИТКО ГАЛАТА“ ООД, ЕИК 103083632, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Стария фар“ №3, представлявано от управителя Недко Димитров Х. за това, че в качеството на работодател и подизпълнител, на строителен обект, находящ гр.Варна, ул.“Дубровник“ 54, блок 3 е допуснал работа на покрив лицето А.С.С. с ЕГН***** на длъжност „тенекеджия“ без да съгласува своите действия със строителя „Изоляции"ЕООД, като лицето е допуснато да се предвижда на 11.08.2017г до работното си място от балкон на кота + 20,20 до равен покрив на кота +23.00, по покрив с наклон 45° по-голям от 20° без работещия да използва където част от покрива граничи с наклонен покрив с наклон 45° достигащ до края на сградата сигурна закрепена към покрива стълба.

Съгласно НП нарушението е извършено на 11.08.2017г. в гр.Варна. Същото е квалифицирано от наказващия орган като такова по чл. 18, ал.2 вр. т.2.3 от Приложение 3 към чл.2, ал.2 от Наредба №2 за МИЗБУТСМР, като на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал.2 от КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ 5 000 / пет хиляди / лева

НП е било връчено срещу разписка на представляващ дружеството на 15.02.2018г. На следващия ден- 16.02.2018г. срещу НП, чрез Д“ИТ“-Варна е подадена въззивна жалба от наказания субект, която е била заведена под вх.№18017840/16.02.18г. в Д“ИТ“-Варна.

Жалбата, ведно с АНП, са изведени от Д“ИТ“-Варна и адресирани до РС-Варна с изх.№22053721/16.06.2022г., т.е. повече от четири години след подаването на жалбата. Същите са постъпили във ВРС едва на 09.02.23г. и са заведени под вх. №10352/09.02.23г.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства - преписката по АНП, вкл.АУАН, обратни разписки и известия за доставяне, и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление

относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на издаденото НП /според редакцията на ЗАНН към 2018г./ и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение.

Съгласно разпоредбите на чл.416, ал.1 и 2 от КТ и приложените по делото заповеди, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал.5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл.399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА „Главна инспекция по труда” или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от и.д. директора на Дирекция „ИТ” Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА „ГИТ“. В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на „ГИТ“ издадена на 12.01.2010год. Видно от т.4 от заповедта с нея ИД на „ГИД“ е оправомощил директорите на дирекции „ИТ“ да издават НП по актове съставени от инспектори от „ИТ“. А съгласно Заповед № ЧР-1008/01.09.2017г. издаделят на НП е изпълнявал длъжността Директор на Д“ИТ“-Варна към датата на издаване на НП.

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от С.П., която към момента на съставянето му е работил на длъжността гл.инспектор в Д“ИТ“-Варна, следователно е била компетентна да издава АУАН.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и един свидетел. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, т.к. не ограничава правото на защита.

Съдът не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на

чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Съдът намира, че непроизнасянето от наказващият орган изрично в НП по отношение на чл.28 от ЗАНН не е процесуално нарушение, тъй като с факта на издаването му става ясно, че същият е отказал приложението му. От друга страна, наличието на мотиви в НП не е сред задължителните реквизити към същото. В ТР №1/12.12.2007г. на ВКС се сочи, че преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол, като в случай, че съдът констатира, че са налице предпоставките на [чл. 28 ЗАНН](#), но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на мотиви обаче по приложението на чл.28 от ЗАНН не се сочи като нарушение на процесуалните правила.

Въпреки горното, съдът споделя становището на процесуалния представител на наказаното дружество, като констатира абсолютни основания налагащи отмяната на НП, по следните съображения:

Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН е специална и регламентира случаите, в които не следва да се образува АНП, както и случаите, когато образуваното такова следва да се прекрати, но тези специални срокове касаят процесуалните срокове за съставяне на АУАН и издаването на НП и са свързани с основния принцип за бързина в АНП.

Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания.

В ЗАНН, обаче, липсва регламентация на давностни срокове, за погасяване на административно наказателното преследване, каквито се съдържат в Общата част на НК.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съобразявайки Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, въззивният съд, в настоящия си състав, намира, че в конкретния казус възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност на въззивника е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс /НК/ и по-конкретно приложение следва

да намерят чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от ЗАНН, във вр. с чл.11 от ЗАНН. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 от НК / действаща към датата на извършване на нарушението / наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, а според чл.81, ал.3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. От анализа на цитираните разпоредби се налага извод, че в случая възможността въззивникът да бъде санкциониран се изключва с изтичане на четири години и половина давностен срок, като съгласно чл.80, ал.3 от НК, във вр. с чл.11 от ЗАНН същият тече от извършване на деянието.

Видно от съдържанието на процесното наказателно постановление въззивникът е санкциониран за нарушение на чл. 18, ал.2 вр. т.2.3 от Приложение 3 към чл.2, ал.2 от Наредба №2 за МИЗБУТСМР, извършено на 11.08.2017г.- датата е посочена изрично в НП. Оттук следва, че административнонаказателната отговорност на сочения като нарушител субект е погасена по давност с изтичане на четири години и половина от извършване на нарушението, съответно на 11.02.2022г. – т. е. далеч преди да бъде постановено настоящото съдебно решение. Прочие давността е била изтекла, още преди изпращане на жалбата ведно с материалите по АНП в съда.

При погасена административнонаказателна отговорност на дееца е безпредметно наказателното преследване срещу него и обсъждане доказаността на нарушението, като същото се явява и недопустимо съгласно [чл.24, ал.1, т.3 от НПК](#). Изтичането на абсолютната давност /[чл.81, ал.3 от НК](#)/ за административнонаказателно преследване води до погасяване на възможността да се наложи административно наказание на дееца.

Горното налага отмяната на НП и прекратяването на административнонаказателното производство.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разноски се претендират от процесуалния представител на наказващия орган.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или

организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.2, т.3 вр.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №03-008446, издадено на 20.09.2017г. от Директор на Дирекция “Инспекция по труда”- Варна, с което на „МИТКО ГАЛАТА“ ООД, ЕИК 103083632, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Стария фар“ №3, представлявано от управителя Н.Д.Х. за нарушение на чл. 18, ал.2 вр. т.2.3 от Приложение 3 към чл.2, ал.2 от Наредба №2 за МИЗБУТСМР, на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал.2 от КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция” 5 000 / пет хиляди / лева и **ПРЕКРАТЯВА** административнонаказателното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че

решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____